

nějakej malej, ale fakt malej kiláček víc. Ale voběd, že bude.

Stoupáme do kopce příjemnou lesní cestou (a jakou jinou tady asi, že jo, než příjemnou). Les kolem je tady mladší, po pravý straně dokonce poměrně nedávno vysazený. Kousek před vrcholem kopce, tam, kde zase začíná les starý upoutá naši pozornost něco. No něco... hele, jako já to napíšu tak, jak to bylo. Bylo tam houno na cestě ☐ ☐ . Počkejte, počkejteee, nesmějte se, to je totiž vážná věc. Se smát přestanete. Za chvíli. Páč vono to nejni houno jen tak ledasjaký, vobyčejnský. Je to houno nevybějný. Teda.... ne že by bylo kouzelný, nebo se teda aspoň tak netvářilo ☐ . Ale... tvářilo se jako houno od divokýho zvířete. Hm? Od šelmičky nějaký. Jakýpak asi, že jo. Na rysa to nevypadá, kočkovitá šelma má jiný trus. Na lišku je to velký, páč velikostně k tomu padne tak jako vlčák. A bylo to naprosto plný chlupů a štětín. Hm?? Napadá vás někdo, kdo by to tam mohl tak jako nechat??? Jo?? ☐ No, nás to napadlo taky a hned. Takže foťák a "cvakho". Koukám se, co na to ohařiska a řekla bych, že to fakt můžu podle jejich chování potvrdit. Jejich chování je značně jiný, než když očichávají běžný exkrement. Moc dobře si pamatuju, jak se tvářil Ešátor, když jsme prvně potkali vlčici Besku. Tohle je hodně moc podobný. Jak pravil Brtník: "Tálie k tomu hovnu čuchala, jak kdyby ji mělo napadnout." ☐ Ano, ano, mám to dokonce už potvrzeno odborníky, kterým jsem foto poslala. Stali jsme se tak nečekaně vlčí hlídkou. Juchajdááá tradadááá. Udělalo mi to radost. Takový blbý houno jedno ☐

Když cesta začne klesat narazíme ještě na poměrně čerstvý chuchel zvratků, který je taky plný chlupů. To už jsem si říkala, že je fakt velká pravděpodobnost, že to není pes. Protože jednak není tak moc pravděpodobný, že by lovil až v takhle odlehlém místě a pokud by i náhodou něco slovil, nebude jeho trakt těch chlupů takhle plný. No, říkala jsem si, fotku máme, tak se uvidí. A jak už jsem psala, odborníci potvrdili.

Jakmile jsme sešli na rovinu, přišlo mi už to místo známý. A po pár dalších metrech mi to bylo jasné. Jsme kousek od další "klauzy" jak se zde říká uměle vytvořeným nádržím, které kdysi dávno sloužily ke splavování dřeva. Jednou z nich je právě i moje oblíbená Zlatá Ktiš. Další z nich je Huťský rybník. Cestou k němu najdu u cesty dokonalou lodičku z kůry, kterou ovšem nevyrobila lidská ruka, ale příroda. Když dojdeme k rybníku a chci tam lodičku poslat, čeká na mě překvapení. V rybníku není skorem voda. E??? Tady?? Místo vody hodně bláta, takže i když se snažím lodičku dostat na zbytek vodní hladiny, plesknu ji bohužel do bahna. Tak ta asi nikam nepoplave. Lodičku vzápětí následuje Rumíček, kterej si tím pádem vyrobil slušivé punčošky na všech čtyřech. Je černej až k pupku. Aspoň, že ta Talimůra má podivuhodně dostatek rozumu a nenásleduje ho.

Naopak hezky celou cestu v podstatě následuje nás, aniž bychom museli něco řešit. Je to tak úlevný. Za Huťským rybníkem odbočíme na cestu která vede - k Lesovně Žofín, našemu základnímu táboru při spoustě výletech. A tuhle cestu jsme ještě neznali. Když dojdeme na nám hodně známý místo - k místnímu "Stonehenge" podaří se mi, ohařískům se nenápadně schovat za jeden z obřích kamenů a Brtník je vysílá mě hledat. Mají to trošku těžší, jsem až za potokem, oni už ušli kousek cesty, musí minout místo, kde jsme byli všichni tři a kde jsme se nějakou dobu pohybovali sem a tam. Je vidět, že Tali se řídí tím, co dělá Rumíček. Pak jim vzduch přinese zprávu, kam se vydat a oba se řítí správným směrem. Jenže ještě nemají vyhráno. Když už si myslí, že mě mají, schovává mě kámen, který obíhám dokolečka □ . Já vám dám smradi ohařský! Jenže jasně, jsou rychlý jak blesk, takže mě dopadnou a dají mi co proto □ .

O kousek dál stojí u cesty..... noha tyranosaura!! □ Naštěstí jen jedna,

zbytek je bůhvíckde □ □ . I tak ovšem zrychlíme - ovšem proto, že už

máme přiiišernej hlad. A Žofín, kterej už je v podstatě na dosah, se ne a ne přiblížit. Znáte to, čím jste blíž, tím dýl to trvá □ . O to víc pak chutná vydatný oběd. Ohařiska se vzorovaně složí pod stůl. Jen Tali si teda trvá na tom, že bude ležet "Ne tady! Ale támhle! U

zábradlího!" Inu tak co, tak u zábradlího. U vedlejšího stolu je malej raťafák, kterej na ohařiska raťafákuje. Naštěstí ty na něj pečou, svalej se a chrápou. Tenhle poslední oběd si užíváme. Sedíme na terase hodně dlouho a nechce se nám zvedat. Jenže... co naděláte, že jo. Takže se nakonec zvedneme a jdeme /po zaplacení teda ☐ ☐ /.

Cesta zpátky je sice stejná, ale vidíte věci zase z jinýho úhlu. Zrzavoflekatí si pobíhají a jsou bez výjimky naprosto a dokonale hodní. O-B-A. Kousek od našeho vlčího nálezu se Tali začuchá a pustí se do mlází. Necháme ji chvíli být a když pak Brtník hvízdne, nadšeně se přiřítí. Moje naděje, že půjde běhat někam s vlčí smečkou, se nesplnila ☐ . O kousek dál získá Rumíček novou přezdívkou. Chci na něj zavolat Rumíčku a na poslední chvíli si to rozmyslím a chci zavolat Štajníku. Ve výsledku se to nějak podivně pokříží a zavolám na něj "Rumunku!" A máme o zábavu na nějaký čas vystaráno ☐ ☐ ☐ . Aby nebyla Tali škodná, uděláme z ní Bulharku a pošklebujeme se jí oběma. Je jí to ovšem pochopitelně jedno, hlavně, že je veselo.

Když dojdeme zase k Uhlířskému rybníku, jdou se oba vyráchat a Tali loví šišky, kterými po ní pálíme. Rumíček nívě civí do dále. V posledním stoupání najdu u cesty dva velký kozáky - bohužel už ne ve stavu, kdy by je člověk sebral. Pak už nás čeká jen úsek, kde si musíme dát pozor, aby Tali nechtěla zase hodit ouško, ale ani si nevzdechne. A nebo dělá tak vzorovanou? U ohrad s krávama si dá Brtník trochu konverzace s nějakou tou kraví obyvatelkou, která v dálce bučí. Brtník je tvor komunikativní, tak jí odpověděl a zřejmě to trefil, páč si pak spolu dají duet. Kravka mu odpoví pokaždý ☐ .

A to už jsme u auta a necháváme ohařiska jít napřed. S tím, že jsme zvědavý, jak bude který z nich reagovat. Tali k našemu překvapení nepokračuje dál směrem silnice (je to tu tak opuštěný, že bát se není nutný) , ale zaparkuje se sama od sebe kupodivu u auta. Hm? Čerstvej novohradskej vzduch dělá zázraky ☐ . Hópžeme fšící dovnitř, stáhneme okýnka a naposledy se kocháme tou krásnou cestou, kterou lemuje na kraji lesa Pohořský potok.

A já vím, že to zítra bude krutý, hodně krutý. Nejkrutější. Nejen proto, že tohle byla nádherná dovolená. Ale hlavně proto, že se nám oběma tohle místo hrozně zadřelo pod kůži. Pro svojí krásu a klid a fajn lidi, který tu jsou.

Poslední výlet :-(